

Arrest

nr. 105 737 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie en voor Maatschappelijke Integratie van 11 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, betekend aan verzoekers op 9 mei 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2010 dienden verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 december 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Verzoekers kregen derhalve een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 11 maart 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 8 juni 2011 weigerde het CGVS hen opnieuw de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 21 juli 2011 werd hun dochtertje, S.E, geboren.

Op 24 juli 2011 dienden zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 september 2011, bij arresten nrs. 66 360 en 66 361, weigerde de Raad hen eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus en werd hun beroep tegen de voormelde beslissing van 8 juni 2011 van het CGVS verworpen.

Op 3 oktober 2011 en 23 december 2011 bracht de ambtenaar-geneesheer zij advies uit omtrent de voorgehouden medische aandoeningen van verzoekers. Hij concludeerde, zowel voor verzoeker als voor verzoekster, dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 11 april 2012 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 juli 2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., T. (R.R.: [...])

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te M. op [...]

+ echtgenote : S., M. (R.N.: [...])

En minderjarige kinderen : S., S. (R.N.: [...])

S., E. (R.N.: [...])

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Betreffende S. T. (R.R.: [...]):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attache evalueerde deze gegevens op 23/12/2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-attache concludeert dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat betrokkens aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

2) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende S. M. (R.N.: [...]):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-attache in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of haar fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, Mevr. S. M., medische redenen aan en legt zij ter staving een medische attest voor. De arts-attache evalueerde deze gegevens op 03/10/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene, een 29-jarige vrouw uit Rusland, zwanger was. Uit het administratief dossier kunnen we afleiden dat zij bevallen is van een dochter E. op 21/7/2011. Dit betreft dan ook geen actuele medische aangelegenheid meer. Er is geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 4 mei 2012 kregen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, (bijlage 13quinquies).

Op 14 juni 2012 dienden verzoekers andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers bij de aanduiding van het voorwerp van hun beroep aangeven dat zij een beroep wensen in te dienen tegen "de beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 met bevel om het grondgebied te verlaten", dient de Raad op te merken dat de beslissing die verzoekers bij hun beroep hebben gevoegd geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De bestreden beslissing omvat enkel een instructie gericht aan de burgemeester om het attest van immatriculatie in te trekken. Dergelijke instructie vormt geen aanvechtbare handeling. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat geen bevelen bij het verzoekschrift werden gevoegd als zijnde bestreden beslissingen, maar enkel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie en voor Maatschappelijke Integratie van 11 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bijgevolg beschouwt de Raad enkel laatstgenoemde beslissing als de bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekers S.S. en S.E., respectievelijk geboren op 23 oktober 2004 en 21 juli 2011, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van de artikelen 9ter "en volgende" en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur: m.n. de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM)

Ze voeren ook een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan.

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

"Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 11/04/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 09/05/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he(t) zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2.Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de arts-attache concludeert dat de toestand van de heer T. S. kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit maar deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland;

Dat de tegenpartij (negeerde) het oorzakelijk verband (negeerde) tussen de gezondheid van mijn verzoeker en zijn land van herkomst;

Dat op basis van dit verband, geen medische zorg in het land van herkomst van de verzoeker kan effectief zijn;

Dat de verzoeker zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst;

*Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;
Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeldt als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, nu zij deze, zij het op een vrij algemene en summiere wijze, bekritisieren. Aldus is aan het voormelde normdoel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Verzoekers voeren ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers beperken hun betoog tot enkele blote beweringen. Zo stellen ze dat de genomen beslissing *“geen rekening houdt met de omstandigheden van de zaak”* omdat de bestreden beslissing stereotiep zou zijn en ze wijzen erop dat de beslissing op individuele wijze moet motiveren en in rechte en feite moet uitleggen waarop de beslissing gegrond wordt. Ze zijn van oordeel dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van verzoeker.

De Raad stelt vast dat zij zich niet de moeite getroosten deze stellingen enigszins te duiden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze de juridische en feitelijke gronden bevat waarop verweerder zich heeft gebaseerd om tot de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf te komen. Zo verwijst verweerder duidelijk naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de individuele adviezen voor verzoeker en verzoekster van de arts-attaché. Uit het advies van de arts-attaché aangaande verzoekster, blijkt dat de aanvraag was ingediend op grond van de zwangerschap van mevrouw. De arts-attaché stelt vast dat ondertussen het kind geboren is zodat er *“geen enkele medische aangelegenheid meer is”*. Bijgevolg kan de verweerder op redelijke wijze tot zijn besluit van de ongegrondheid van haar aanvraag komen. Eveneens wat betreft verzoeker stelt de Raad vast dat de arts-attaché de (matige) ernst van de ziekte wel degelijk aanvaardt en heeft onderzocht of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De desbetreffende arts kwam daarbij tot de conclusie dat de medicatie en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Poneren dat de bestreden beslissing *“absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van verzoeker”* vindt geen enkele grondslag in het advies van de arts-attaché en bijgevolg ook niet in de bestreden beslissing daar deze rechtsreeks gebaseerd is op dit advies en de conclusie van de arts-attaché herneemt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Waar verzoekers stellen dat de tegenpartij met alle elementen van de zaak moet rekening houden, meent de Raad hierin te lezen dat zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren. Hierbij wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers duiden echter in het geheel niet op welke wijze de bestreden beslissing dit rechtsbeginsel schendt of met welke elementen van de zaak geen rekening werd gehouden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Dezelfde vaststelling blijkt aangaande de voorgehouden schending van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Op geen enkele wijze geven de verzoekers aan op welke wijze de bestreden beslissing voornoemde bepaling van het KB van 8 oktober 1981 schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Op eenzelfde wijze heeft de Raad er het raden naar op welke klaarblijkelijke beoordelingsfout verzoekers doelen, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Dezelfde redenering weze herhaald voor de “en volgende” artikelen, die verzoekers aanhalen in de aanhef van het enig middel.

Verzoekers voeren ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Zij menen dat artikel 3 van het EVRM geschonden is omdat de arts-attaché het oorzakelijk verband totaal zou negeren tussen de gezondheid van verzoeker en zijn land van herkomst. Ze stellen dat omwille van dit verband geen behandeling van verzoeker effectief kan zijn in het land van herkomst. Bijkomend wijzen ze op het feit dat verzoeker geen inkomen heeft in het land van herkomst zodat hij geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorgen. Tot slot argumenteren zij dat de bestreden beslissing geen stelling zou nemen ten aanzien van de grond van de zaak van verzoeker.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zou worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Aangaande de opmerking dat de arts-attaché het noodzakelijk verband totaal zou negeren tussen de gezondheid van verzoeker en zijn land van herkomst moet opgemerkt worden dat psychiater E.D. in het standaard medisch getuigschrift van 29 juni 2011 weliswaar het verband legt tussen het *“syndrome anxio-depressif”* als *“aspect réactionnel (...) aux poursuites engagés contre lui dans son pays”* maar hieruit geenszins concludeert dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst voor de noodzakelijke behandeling of dat deze behandeling niet effectief zou kunnen zijn. Aldus kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun betoog.

Waar verzoekers wijzen op het feit dat verzoeker zonder inkomen zou zijn, zodat hij geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische zorg merkt de Raad op dat volgens het toegankelijkheidsonderzoek van de arts-attaché alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. Verzoekers brengen noch in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch in het verzoekschrift elementen aan om deze informatie te ontcrachten. Met zijn gratuite bewering dat hij zonder inkomen zou zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, nu op grond van de niet betwiste informatie van de arts-adviseur blijkt dat hij toegang heeft tot een gratis gezondheidszorg.

Tot slot houden verzoekers voor dat verweerder in de bestreden beslissing geen stelling zou nemen betreffende de grond van de aanvraag van verzoeker. Opnieuw valt de Raad op dat dit argument geenszins wordt uiteengezet, noch steun vindt in de bestreden beslissing. Zoals *supra* aangehaald verwijst de bestreden beslissing expliciet naar de geïndividualiseerde adviezen voor de verzoekers en in het geïndividualiseerd advies van verzoeker wordt wel degelijk stelling genomen aangaande de grond van de aanvraag. De arts-attaché treedt, met expliciete verwijzing naar de attesten van psychiater E.D., de diagnose bij als een syndroom van matige ernst, die vereist dat wordt nagegaan of de behandeling toegankelijk en beschikbaar is. Vervolgens gaat de arts ook over tot een onderzoek van deze toegankelijkheid en beschikbaarheid van de behandeling. Op grond van deze motieven komt de arts-attaché wel tot een stelling over de grond van de aanvraag, die hij bij wijze van conclusie verwoordt als volgt: *“vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze psychopathologie, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.”*

Een schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Tot slot voeren verzoekers aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden is doordat de hoedanigheid van specialist van de raadgevende arts niet wordt aangeduid.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet nergens blijkt dat de arts-adviseur de hoedanigheid van specialist dient te hebben. Verder is het de Raad absoluut niet duidelijk wat de relevantie is verzoekers' betoog Zelfs al is de arts-adviseur geen specialist, dient toch te worden vastgesteld dat hij het advies van de specialist bijtreedt in die zin dat hij de medische aandoening van verzoeker niet betwist. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU